

ge artikel 235. Og det lå klart i hr. Ove Fichs bemærkninger, at så måtte man se på det juridiske problem bagefter.

Og hr. Steen Gade nævnte den omgang med artikel 235, man har haft, når man tilbage i tiden, f.eks. i begyndelsen af 1980'erne, har taget nye områder ind. F.eks. nævnte hr. Steen Gade, at miljøet blev taget ind i EF-pakken via en procedure, der ikke er omfattet af grundlovens § 20, hvilket betyder, at problemet med den overskridelse af grundloven, som dér fandt sted, står uløst tilbage.

Så man må sige, at flertallet – og selvfølgelig i endnu højere grad Venstres og De Konservatives ordførere – altså har den opfattelse, at artikel 235 kan bruges dér, hvor det er politisk opportunt.

Sådan må man tolke meldingen fra hovedparten af partierne, og det synes jeg er et meget lemfældigt udgangspunkt at have i en situation, hvor der foregår en retssag om bl.a. forholdet mellem artikel 235 og grundloven, for dér ville jeg tilråde at man tog et forsigtighedsprincip i anvendelse og undlod at bruge artikel 235, i det mindste indtil retssagen er afgjort.

For hvis det, man har gjort hele vejen igennem, har været grundlovsstridigt, er der dog ingen grund til at fremture i en situation, hvor man bliver klar over, at her er der et alvorligt problem. Men jeg bliver nødt til at sige, at man altså rent faktisk fremturer her.

På det seneste har vi med Helms-Burton-loven set, at man bruger artikel 235 på et område, som ikke er omfattet af Traktaten, og som ikke på nogen tænkelig måde kan fortolkes ind i den, hverken i dens konkrete eksempler eller i dens overordnede formålsparagraf, nemlig det civilretlige område.

Nu har regeringen ganske vist, efter at den er kommet hjem fra forhandlingerne, sagt, at det var blevet løst ved hjælp af en Bruxelleskonvention, men jeg tror ikke, det er løst, må jeg beklageligvis sige. Jeg har tygget og tygget på de artikler, som det handler om, og på det, der blev vedtaget, og også på de hemmelige protokoller, og jeg må altså sige, at jeg ingenlunde føler mig overbevist om, hvordan det kan hænge sammen, at det skulle være forsvarligt at bruge artikel 235 i den sag.

Men som sagt afventer vi jo regeringens forklaring. For den har vi jo ikke fået endnu, selv om det egentlig burde have stået regeringen klart allerede den dag, da det foregik, og det derfor ikke burde være så vanskeligt at komme

med forklaringen. Men dagene går, og forklaringen afventes stadig.

Og jeg vil nævne et andet eksempel, hvor man på det seneste har brugt artikel 235 særdeles offensivt, nemlig til at ændre selve Maastricht-Traktaten, og det må siges at være nærmest dramatisk:

Man fik at vide af Europa-Kommissionen, at for at kunne gennemføre ØMU'en, den fælles mønt, pr. 1. januar 1999 – et projekt, som Danmark slet ikke skal være med til – skulle man bruge artikel 235 til bl.a. at ændre den kreds af medlemslande, som skal træffe disse beslutninger, for det står udtrykkeligt i Traktaten, at de skal træffes af de lande, som går ind i den fælles mønt. Og det laver man så om til, at nu skal beslutningen træffes af samtlige lande i EU, altså inklusive Danmark, og så er vi pludselig med til at træffe beslutninger, som vi ifølge Traktaten overhovedet ikke må træffe.

Og for at få hele dette traktatfuske til at gå op i en højere enhed putter man så artikel 235 ind i ligningen. Men det er mig fuldstændig ubegribeligt, at man kan gribe til sådanne midler i en situation, hvor der verserer en grundlovssag, der bl.a. handler om brugen af artikel 235.

Så jeg må sige, at én ting må man i hvert fald anerkende folketingsflertallet for: Det ryster ikke på hånden, når det bruger artikel 235! Men det har måske erkendt, at det allerede er kommet så langt ud i denne sump, at det lige så godt kan fortsætte hele vejen. Det er nærmest det indtryk, man får.

Men jeg kan jo ikke skjule, at jeg i særlig grad er skuffet over hr. Steen Gades og hr. Kent Kirks indlæg.

SF's holdning er jeg selvfølgelig skuffet over af indlysende årsager.

Hr. Kent Kirk er jeg skuffet over i dag, fordi han jo dog tidligere har vist en kritisk holdning over for brugen af artikel 235.

Men midt i al skuffelsen skal jeg selvfølgelig ikke glemme at glæde mig over, at der jo altså også var klar støtte til forslaget fra anden side, og derfor tak til fru Annette Just og hr. Kristian Thulesen Dahl for deres indlæg, der i en meget klar form tjente til at belyse det alvorlige problem, som vi står med, men som et flertal i Folketinget faktisk ikke tager alvorligt.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Jeg kan ikke acceptere det misbrug, hr. Keld Albrechtsen gør af de udtalelser, vi kom med tidligere.